

Pomhaj Bóh!

Číslo 13.
3. hapt.

Čltník 2.
1892.

Serbiske njedželske kopjenka.

Wudawaju so kóždy sobotu w Šmolerjez knihiczišcežerńi w Budyščinje a šu tam dostač sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np.

Judica.

Šebrejskich 9, 12: Šhrystuš je šam psches šwoju krej junu do teho šwjateho nuts schoł a wěčne wumóženje namakał.

Wumóženje — to je stonanje i hlubiny, kotrež psches zyke čłowjestwo dže. Psched wrotami šlubjeneho paradisa Šabelowy wopor k njebjšam horje šapa jako horza modlitwa wo wumóženje i hrěcha, a pschi Šabelowym rowje, přenim čłowjekowym rowje, płakaze woczí přenich starschich horje hladaju poľne štyšnosće po wumóženju se šmjercze. A hišće njeje pschi tawšyntach a šašo tawšyntach wopornišćežow w póhanštwje a pschi millionach nopowišćežow w čłowjestwje to woľanje po wumóženju woczichnyło a i hlubokosće čłowškeje wutrobny šo pschezo šašo wudobnwa tamne žlonikowe šłowo: „Božo, budž mi hrěšnikěj hnadny!“ a te japoschtolške šłowo: „Šchtó budže mje wumóz wot čžela tuteje šmjercze!“ Šaj, šamo wonkach psches Božu štwórbu čžehnje, kaž šwj. Šawoľ praji, šdychowanje a stonanje po dnju wumóženja, a šchtóž ma woczinijene wucho, tón šrosymy w našymškim šwjadnjenju a w šymškim wumrjecžu něšhto wo štyškanju a žedženju wšchěš štworjenjom po krašnej šrejoczi Božich džeczi.

Šchtóž w štwórbje jenož nješwědomne stonanje je, to je w šchesežijanu šwědomna modlitwa. Šswjaty Wótczenaš šo škónczi i tej proštwu: „Wumóz naš wot teho šleho“. Ale přjedy tuteje proštwy šteji ta šchesta proštwu: „Wumóz naš w bėdženju se špytowanjom.“ A přjedy tuteje proštwy šteji ta pjata. „Wumóz naš wot našch; winy.“ Šow je ta najhlubšcha hlubina, i kotrež

je nam wumóženje trjeba. Wšchěš horjom najwjetšche je wina. Dyrbi-li nam pomhane byčž, dha dyrbi šo nam jow pomhačž. Pomha-li šo nam pak jow w najšnutškow-nišchim, dha je nam na wěčne pomhane, tež hdyž dyrbimy tudy w čžaku se špytowanjom wojowacž a wjele šleho čžerpicz.

Ša posbėham šwojej woczí k tym horam, i wotkal mi pomoz pschišdže. Šak rěka hora wumóženja a hdyže je město mojego měra? Šo je hora Golgatha — tam je woporny woľtar teho šchizja i Šesufowej šrwju, kotraž šěpje rěczi dylži Šabelowa krej a tam leži wotewrjeny row, pschi kotrymž jandželjo wachu džerža a wuczomnižy šebi šwoje šylšy trěja, přeni wotewrjeny row w šahrodže jako napschecžne šnamjo přenjeho čłowjekoweho rowa na šaklatej roli poľnej wóštow a čžernjom. Šalleluja: Šhrystuš je wěčne wumóženje namakał!

D hlubokosčž, kiž wšchitke škóšče
Psches Šhryšta šmjercž je póžrjela;
Ša postaju šo do šmilnosće,
Dha mje tu ničžo njetama.
Ša špuščežam šo na Šhrystuša,
D luta šmilna dobrotu!

W Štrašburku na našepjach,

abo

Wóh ma špochi dobre, čłowjek husto džiwne myšle.

Ša šerbški wot A. Škr.

Ša wuhladach, kaš ludžo po brjošy tam a šem se šwěžami bėhaja a haneja, a šklyšach husto něšoho woľacž: „Šedžbuycže

bychu pjekarjo chzylj fastacz pjez, dokelz maju wulku horzotu snjescz, hdy bychu burjo wjazy njechali woracz a krawzy nam žaneje drasty wjazy njeschicz, dokelz móhli so do porsta kažnyč — do kajkich wobstejnoscjom bychmy to pschischli! To je hluposc, mój wošebny knjesyko, sprawnego powołanja so ničto hańbowacz njetreba; njeboj so, so šebi pschi džele ruzny womasasch, je hišcže došč módka na šwěcže. Kóžde dželo je dobre, jeno so je derje fastarasz. Tež na schwabliczkach je wjele saškuzicz.

Człowjek dyrbi so prózowacz na šwěcže. Dokelz šebi šam wětsik wulwolicz njemóžesch, dyrbič na šwojim czokmiku jecz i tym wětsikom, kotryž Bóh tebi sčele. S pilnoscju a sečerplic woščju tola škóncznie dozpiješ, sčtož bē šebi wotmyšlik. Bur, kiž njewustanje, ma tola škóncznie tam dobre žně, hdžez druhim jenož wóšty rostu. Natar wē, so polo na dobo pscheworacz njemóže, ale hdžz je horje a dele pomatu pschedžeta; žyly kórz i jeny pschješdženjom njemóžesch sworacz. Sčtož so šwěru prózjuje, a bróšdu po bróšdže čehnje, žyle polo derje pschihotuje. Bóh kóždemu ptacžkej žyrobu dawa, ale jemu ju do hnešda njemjeta; wón dawa nam našch wschědny khléb, ale wón jón nam dawa i našchim džekom.

Njedaj so nihdy samješcz, i jebanjom šebi pienješ saškuzicz chzycz. Na czertowy lób khodzicz je straszne; tam so lóhko wobšunješ a padješ. Njestoreč so šam do wěczneho šatamanstwa, dokelz chžesch jeniški dobytč mēcz; to by runje tak bylo, kaž chzyl so w studni tepicz, so by so napicz móhł. Nicžo njeczini, čžohož dyrbjal so poščžičho kacž. Lēpje je bošy khodzicz, hacž na wosu do hele jecz. Sprawnu saškuzbu abo žanu, to džerž kruzče, pschetož i dobytčom i jebanštom saškuzenyh šy wēcznie šhubjeny.

Hdyž šu tworj dobre, waha počna a płaczijna tunja, ludžo pschihidu; khlamy pak, w kotrychž so jeba, khlalby nimaju. Najwažnišče njeje, pienješ saškuzicz, ale je šdžeržecz. Wačo wudawčom, kaž móšče w bróžni, hdyž je jich wjele, wulku škodu nacžinja. Sčtož chže šapoczecz lutowacz, šam na šebi šapoczč. W trku šaka wjele paduchow. Šiwowa a palenžowa šchleńža wjele póžrjetej. We wschěch druhich wězach mēj prawe wobmjelowanje. Wušwol šebi pschihódnju drastu, kotraž džerži, ale njemjetaj pienješ přecz na pyču. Najwažnišče je, so je drašta čžopka — šajka je na pohladanje, je pódlanška wěz. Tež hlupy móže šebi pienješ saškuzicz, ale mudry dyrbi muž bycz, so móže je wudawacz. Hdyž je człowjek ša khríbjet a žóđt pschetrjeba, ničžo ša nalutowańju (šchparšaku) wšče njewoštanje. Čžezke dželo w mlodoščzi dawa wuhlad na rjany wotpoczint w šarych dnjach. Sčtož so do pscheczinjania da, nastupi najšrótschi pucz do kħudeje kħēze. Pienješ maja šame na šebi hižo kšhidka, hdyž jim ty hišcže druhe pschicžinišch, so džiwacz njemóžesch, so i kħwatčom wulětaja.

Njedudž nahrabny, pschetož sčtož je nahrabny, so pschezo kħudy čžuje, ale tola štajnje stej ša tym, so by do přédka pschischol; pschetož hdyž so człowjek w šwěcže šbēhnje, to jemu niž jenož žiwjenje špodobne čžini, ale je tež ša njeho čžesch. Saškuz, sčtož móžesch, šlutuj, sčtož móžesch, a potom wudawaj, sčtož móžesch a šmēsch. Njespytaj ženje na darach ša Bože kraleštwó něščto wulutowacz; šajke wulutowane pienješ druhe sežeru. Sčtož Bohu dašch, šhubjene njeje; to reka šwoje pienješ na najšpšchu nalutowańju dacž. Šajke dawanje je prawe wobšedženje. To naš wschitkich te na pomniku stejaze wopomnjenja hódne šłowa wuczja: „Sčtož wudach, mējach; sčtož nalutowach, šhubich; sčtož šym dač, to mam.“

Rošhlad w našchim czaju.

Šeho Maještoscz němski kħěžor je so w dobrej štrowošči šašo do Šarlina wróczil.

Šruske ministerštwó je šašo dospołne. Mēšto hrabje i Žedlitž je so štatny sekretar Dr. Bosse ša šchulškeho ministra postajil a mēšto hrabje i Caprivi, kotryž je jenož hišcže kħěžorstwowy kanžler, niž pak wjazy ministerpräšidenta (t. r. pschedšyda ministerštwá) wostač, je hrabja i Eulenburg, dotalny wšchšchi präšidenta Šessen-Massausšeje, šastupil. Šmerowaze pschi tutym šrudnym a žyle njetrjebawšchim pschemēnjenju je to, so štaj wobaj nowaj ministraj konservativnaj, kšchescžijansžy šmyšlenaj mužej, wot kotrejuž dr. Bosse — sčtož je dopředkarškim nowinam čžičče njestrošmyšlwe, ša dobrých kšchescžijanow pak so šamo šnaje — ani pschi wulkich šwjedženiškich hoščžinach, kotrež wšžozy šastojniž tam a šem dawacz dyrbja, šjawneje blidoweje modlitwy njesafomdži. Šara njewitane pak bē šjenoczennyhaj konservativnej a žentrumškej štronje to pschipowjedženje, kotrež nowy pschedšyda ministerštwá

šandženu póndželu w pruškim šejmje woteda, so chže so štatne knježerstwo dalscheho wuradžowanja šchulškeho šakonja šdacž.

W Šarisu, tutym wulwolenym mēščje wschjeje šwobody, šu anarchištojo (t. r. pscheczimnižy wscheho knježenja) tak derje mēščžanam kaž wšchnoščzi wulke naštróženje pschihotowali. Šandženu njedželu rano w 9 hodž. našta njejabžy w jeny domje, w kotrymž wšžofki šastojnik bydlesche, žałošne rošbuchnjenje psches dynamitowu bombu, tak so žyly dom rošprašnu a wšchitžy wobdlerio so čžezšcho abo lóžšcho šranichu. To je tež šašo šnamjo, so je hluposc, čžertow won honicž psches Beelzebuba, tyh čžertow wšchšcheho.

Š Šasa. Šasowski knješ, baron i Löbenstein, je w Šasowski žyrkwi Bohu temu wjeršchnemu krašny wopor pschijnješč, kotryž niž jenož něczžičhu wošadu móžnje natwarja, ale tež na daloki čžadž nutrnosczi pschihodnyh narodow šlužicz budže. Wón da mjenužy psches molerškeho mišchtra Šaubu i Wóšborka wšchitko bēle pola wobeju chorow i pschihodnymi šchpruchami wudebicž, dželo wjele tydženjow, kotrež je knješ Šauba i pomozu a radu knjesa šararja Šrygarja na woprowdže wubjerne a wuštojne wašchnje wuwjedč. Šaczšichčž tutych i džela šerbškich, i džela němskich šchpruchow, je štarožyrkwiškim i liturgižny prawymi šnamjenjemi wumēšžy wupyšchenyh je woprowdže wulčotny a my wšchitkim wošadam a knjesam šararjam, kottšž šnadž škladnošč abo wotpohladanje maju, jich Boži dom tež na podobne wašchnje porješšchicz, pomjenowaneho molerškeho mišchtra jako wēžywuštojneho a njedroheho muža naležnje poruczamy. Šaspomnjenja hódne je tež to, so Šasowski wošada šady woporniwoscže šwojeho knjesa patrona wostacz nočžyšče, ale so šu žony jara rjanu čžornu wošatnu płachtu darile a so je mlodoščž jara wošebny šwětkón (Kronleuchter) žyrkwi pošwjeczila a so je žyła wošada šama wot so hotowošcz wuprajila, so chže trochu wobštarny wošatč wobnowicz dacž. Šaplačž Bóh tón Šnjes šajku darniwu luboščž i jeho šwjatemu domej!

Š Wulkich Šdžarow. Šscheproschenny psches našche ratarške towarštwó džeržesche k. šarar Šenik-Šleinjanski šandženu njedželu tudy pschednoščč wo wulkej wužitnoščzi wješnyh poškadnižow po Šaiffeisenowym šystemje, a je so jemu i Božej pomozu radžiko, tu wjele psches 100 mužow wuczinjazu šhromadžišnu tak ša tu wēž šahoricž, so jenoškóšnje wobšamnychu, šajku nalutowańju a wupožčernju tudy šalozicz a jej wšchitžy pschistupicz. To je kħwalobne wopokašmo rošumneho a kšchescžijansškeho šmyšlenja Šdžarowskih ratarjow a jich wódžerjow. Ššo šamo šnaje, so tež Wulkošdžarowski towarštwó (runje kaž Šasowski a Šleinjanski) so „generalnemu rēcžništwu wješnyh šjenoczennyh w Šewwiedže“ pschijamnje, sčtož te nowošalozene šajke poškadnižy drje hišcže wšče čžinike nješku. Šsches tutu njejednotu pak šmy my prušžy Šserbja k šwojemu wulčemu wobžarowanju nětko nucženi, mēšto i našchimi šerbškim i našchimi němskimi šušodami w Šornjej Šuzižy k provinzialnemu šwjatškej šjenoczicz. (Šschispomnjenje redadžije: Njeschekħwataječe so i tym, pschetož žana šajka poškadniža so hišcže k žanemu druhemu, kħiba Šewwiedštemu rēcžnišcžju pschijamka njeje.)

Šjanc škóncženje.

Šsched něhdže 1200 lětami kēšče w Šendželškej wuczeny, pošbožny mnich žiwj, kiž jeno šwoje žiwjenje i tym wjedžišče, so druhim dobrotj čžinjesch, hdžezkuliz móžesch. Wón wjele knihow wo wěrje a nabožinje pišasche a na kónzu šwojeho žiwjenja wón seženje šwjateho Šana do šajščeje rēcže pscheložowasche. Dokelz bē hižo psches 60 lēt šary, šebi žadasche, so by tuto dželo hišcže do šwojeje šmjercže škóncžil. Ale kaž wón i tutym pscheložčom do přédka krocžesch, tak tež jeho kħoroščž pschiberasche a jeho rowej pschezo bliže pschijnješ. Škóncznie, jako k pošlenjemu štawej pschindže, čžujesch, so dyrbi jara kħwatacz. Wón šwój pscheložč mlodemu człowjekej, i mjenom Šilbrecht, přjóđč praješče, kiž dyrbjesch šwědomliwje wšchitko napišacz, sčtož šary mnich džesch. Džen do šwojeje šmjercže dyrbjesch wjele bološčžow pscheczepicz a móžesch ledma dyčacz. Tola wón štrošchtny pschi šwojim džele wosta a k šwojemu pomoznikej džesch: „Špěchuj so, ja njewēm, kač doško budu hišcže wudžeržecz móž a hacž mje mój štworicžel bóršy njewotwoča.“ Wližšchi dženi jemu tón mlody towaršch praji, so je jeno hišcže jedyn štaw šhyčny, a so jeho woprašča, hacž móže jón dopšcheložicz. Mnich jemu wotmolwi: „To čžezke njeje: wšmi šwoje pjero, šrēsaj je a pišch kħētije.“ Tak dželašchtaj šhromadže hacž k wječžoru, potom Šilbrecht džesch: „Šuby mišchtrje, jenož jenicžli ryncžč hišcže je pišacz.“ „Dħa

pišch khwatajzy", jemu wotmolwi a pscheložk pošlenjeho rynczka da. Sako bē to napisał, tōn młodzenz džesche: „Nětko je dofonjane!“ „Tak je derje“, stary snapscheczimi, „ty šy prawdu rěczal; dofonjane je. Wsmi moju głowu do šwojeju rukow. Sa šebi žadam taf šedžic, so mōhl to mēstno widžic, hdžez šym šo stajnje modliš, taf chzu hišcze juntrócž šo wołacz k Bohu šwojemu njebjeskemu Wótzej.“ Na plestrje w šwojej malej ištwičzy šedžo wōn spěwasche: „Čžesz budž Bohu Wótzej a Ššynej a šwjatemu Duchej“, a jako to pošlenje šlowo s jeho rta wuklincza, bu wōn do pschitomnosče šwojeho Boha pschekadženy, kotrehož bēšche w žiwjenju čžeszčič a s pošlenjej mozu škwališ. Njebē to rjane škōncženje: hacž do pošlenjeho wołomifa sa Boha škuttowacz a s pošlenim šdchnjenjom hišcze jeho škwalicž? Mjeno tuteho muža bēšche Beda Venerabilis t. r. pocžeszčowanja hōdny. Wōn bēšche jedyn wot tych najwjyšich wōtžow jendželsteje žyrkweje. Wōn bēšche šo narodžič w hrabinstwje Durham w Šendželstej wołoko lēta 672 a wumrije w lēčje 735. Šeho wopomnjecze je žiwe hacž do džensnišchego dnja w jendželstej žyrkwi, a je šo stało, kaž šlubjenje šwjateho pišma praji: „Wopomnjecze praweho woštanje w žohnowanju.“ —M—

Wšchitkich šwjastkow pschelamarjo, Jesu, kiž šy pschi naš tu!

Taf šnano šy ty, luby čžitarjo, husto spěwal a pschi tym šebi na šwērneho šnjesa pomyšliš, kiž čžlowjeka niz jeno se šwjastkow hrēcha a nušy wutorhije, ale kiž je šo po šlowje jako pschelamar wšchitkich šwjastkow wopokasał, hdžž wōn Bētra s jastwa won wjedžiče abo jastwome durje w Šhilippi wotewri a te rječasy a šwjastki rošlama, w kotrychž Pawoł a Silas jataj ležeshtaj. Šo pak tež našch lētstotetk wo tajkim špodžiwnyim škuttu powjedacz wē, to šnano je hišcze temu abo tamnemu nješnate.

To bēšche něhdže w šydomdžesčacžich lētach, jako pobožny ewangelski mišjonar, kiž bēšche hižo dołho se žohnowanjom w Konstantinoplu škuttowal, tōn pošpyt čžinješche bibliju do turkowskeje rēcje pscheložicž. To bēšche niz jeno čžezke, ale jara štrasčne džēto, dofelž fanatismus a šawicž Mohamedanskič kōždy tajki pscheložk krucze šakaje. —

Tola wōn pomoz a podpjeru sa šwoje džēto namafa w jenyum jara wučženym wošebnym turkowskim čžlowjeku, s mjenom Mehemed Effendi, kiž hižo šo wot dlēšchego čžaša šem k šchescžijanskej wučžbje pschithilešche. Ale runje jeho horze próžowanje na tutym bibliškim pscheloženju škōbu jeho njepšcheczelow hacž na najbōle rošhori. Tōn pscheložk bu šakafany, Mehemed šam psched šudnistwo stajeny. Wješkelošč dobreho šwēdomnja šo s jeho woczow šwēcžesche, jako wōn psched šwojimi šudnikami šteješche. Tola šakon bēšche pscheczimo njemu, wōn bu k šmjerčzi šašudženy.

S wuklim šahorjenjom nēmški a jendželški pošlanž sa njeho rēcžeshtaj: Žyle šprawneho a njeminowateho čžlowjeka jeno teho dla wotprawicž dacž, dofelž je na bibliji pomhaš pscheložowacz, a to w Europje a w našchim lētstotku? Žyle njemōžna wēž! Tak bu to k šmjerčzi wotšbudženje pschemēnjene do jastwa na čžaš žiwjenja a šašudženy na kupu Čhios dowjedženy, hdžž dyrbješche wōn po woli šwojich šudnikow we wložnym podšemskim jastwje šwoje žiwjenje škōncžicž. Dalšche šarēcžowanje tamneju pošlanžow wošta bješ wušpēcha a šhto dyrbješche jemu tudy šady murjom a šankow wumoženje pschinjescž? To bēšche w šapoczatku lēta 1881.

W mērzu teho šameho lēta bu žyła Europa nastrožena wot powješcže wo wuklim šemjerženju na mjenowanej kupje Čhios. Šo thmi žakošnyimi gwałtnymi hibanjemi šemje, kotrež tyšazy wobydlenjom šanicžachu a šapuščachu, tež murje teho jastwa padžechu, w kotrymž Mehemed Effendi tradašche. Wjele jatych bu pschi tym rošmjecženych a šranjenych, drusy buchū wot wojakow bješ šmiljenja šabicži. Wōn pak twōchny, wot Božej ruški škšitowany, na jenu jendželšku wōjnšku kōžž, kotraž jeho do Šendželsteje dowjese, a jow wōn potom krotki čžaš po tym k šchescžijanskej wērje pschestupi. „Trjebasch jeno jeho wohladacz“, jedyn šwēdł wo nim pišche, „so by s wješkelošcže jeho wērny špōšnał, so je tudy tōn šnjesz jemu dušchu woprawdže se wšchitkich šwjastkow won wuwjedł a do pošneje šwobody džēczi Božich dowjedł.“ —M—

Žortniwe wotmolwjenje s mišjonstwa.

Mišjonar powjeda s pošodnišcheje Afriki: Kaž w žylym šwēcže, — taf wučžer tež w našchich škulach hušcžišcho wot małych čžornych kudžerjanzow šmēščne wotmolwjenje dostanje. W katechismuškoweje wučžbje bēch małym škulerjam historiju wo štworjenju šwēta niz s malej próžu do głowom pschinjekl a šo jara wješelach, so to, šhtož bē Bōh tōn šnjesz na kōždym dnju štworiš, rošdželicž mōžachu. Duž šo jeneho s małych hōłžow woprašchach: „Šhtoža štwori Bōh na šednym dnju? Mužič njewē nicžo, dofelž bē hižo na wšcho špomnjene, šhtož bē Boh štworiš; wōn pak tež wē, so wotmolwicž dyrbi. Na pošledku woła: „ipalitschi“, t. j. twjerda mjata s majškoweje muški, wot kašrow jara lubowana jēž. — Druhemu s małych škulerjow džeržach pschi nekajkej škladnosčzi šwōj čžašnik na wucho. Wōn pošlucha šedžbliwje Duž šo jeho woprašchach, šhto jemu powjeda. Nětko bu hišcže šedžbliwišchi. Škōncžnje wotmolwi: „Njewēm, šhto praji; jōn njerošymju; wōn rēczi — jendželšy.“

Šhto šy šebi s předowanja wobšhowal?

To je praschenje, na kotrež niz jeno našche džēczi husto wotmolwicž njemōža, ale tež wjele tajkich niz, kotičž wjazy džēczi nješbu a tola šu kaž džēczi. Ale wulžy ludžo, kiž na tuto praschenje wotmolwicž njemōžaja, šu pschi tym pak winowacžzi, pak njeminowacžzi; šu winowacžzi, kaž njekedžbliwje džēczi, hdžž předowanju s jenyum wuchom nuts, s druhim šašo won hieč dadža; šu njeminowacžzi kaž lube duščne džēcžatka, hdžž je předowanje sa nje, šhtož čžista woda sa wołmu; wołma njewobšhowa w šebi wodu, s kotrež ju plofaju, ale wona šo s njej wučžicžzi. Tola je wobžarowacz, hdžž nicžo wot předowanja njewobšhowasch. Šso šamo wē, so dyrbi dobre předowanje byčž, po čžistym Božim šlowje, pschetož hdžž njewērjaze předowanje njewobšhowasch, njeje to žana škōda, ale šbože. Sa tych pak, kiž šu šwucženi, dobre wērjaze předowanje šlyšchecz a tola je wobšhowacz njemōžaja, čžyčymy to porucžecz, šhtož pobožny muž w Šhryštufu sa šebje čžinješche. Ššlyšchimy jeho hišcže, taf po krašnym mišjonškim předowanju w šwojej ištwi wołoko šhodžo šebi pošlednju škšucžku, kotraž bē w předowanju našpomnjena, pschezo wōšje spēwa:

Čžžesz-li byčž Šesufa pomoznik,
Dyrbišch byčž Šesufa wučžobnik.

„Taf pschezo čžinju“, luby muž džesche; „žyke předowanje njemōžu šebi nihdy wobšhowacz; duž pytam šebi s najmjenšcha s kōždeho předowanja to abo tamne mōžne šlowčžo nješapomnlivje do pomjatka šacžiččecz.“ Dawno hižo wjazy teho njepotrjeba, pschetož wōn je horkach, hdžž šo wšchitko šame šacžiččeci sa wēcžnosčze.

Ach hdžž jenož jene, jene wobšhowasch, so mōžesch jo w pošlednej hodžiny jakotacz kaž džēcžatko, potom je tež hižo došč a na tole jene wšchaf wšchitke wērjaze předowanja won bēža: „Ta krej a prawdosč Šhryštufu je moja drašta pschistojna, s tej psched Bohom ja wobštacž chzu, hdžž do njebjes ja pocžahnu.“ Qu.

Judica.

Njedžela	Jan. 17.	1 Kor. 15, 35—58.
Pōndžela	Jan. 20, 19—31.	1 Jan. 5, 4—10.
Wutora	Rom. 1, 1—15.	Jona 1 a 2.
Štrjeda	Rom. 1, 16—25.	Jona 3 a 4.
Ščtwōrit	Rom. 2, 1—11.	Šjew. Jan. 1, 1—20.
Pjatk	Rom. 2, 12—29.	Šjew. Jan. 2, 1—11.
Šsobota	Rom. 3, 1—20.	Šjew. Jan. 2, 12—17.

„Pomhaj Bōh“ je wot nētko niz jenož pola šnjesow duchownych, ale tež we wšchēch pschedawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacz. Na ščtwōrēč lēta płacžzi wōn 40 np., jenotliwe čžizla šo po 4 np. pschedawaju.